

Fries bejaard stel stapt dansend uit het leven

ARTIKEL

141 REACTIES

Aanbevelen

4,8K

EWAAR ARTIKEL

Arend van der Meulen

4/02/14 - 09u52 Bron: Algemeen Dagblad

David (86) en Willemke (84) gruwelden van een verzorgingshuis

© Privéfoto.

Ze stonden op de drempel van het verzorgingshuis, maar wilden niet naar binnen: David Postma (86) en Willemke Postma-Kloosterman (84) uit het Nederlandse Friesland kozen liever zelf hun einde, in het bijzijn van hun vier zoons. "Vader had alles geregeld: als er de laatste weken post kwam, schreef hij 'overleden' op de envelop en stuurde die terug." Een pakkend verhaal, dat onze collega's van het Algemeen Dagblad optekenden.

Ze stonden samen, de armen om de schouders geslagen, in de deuropening van de slaapkamer. Vader had de medicijnen afgewogen en door twee bekers yoghurt gedaan. Ze hadden afgesproken het tegelijk in bed op te eten.

Afscheid

"Maar moeder had zeker trek, want ze lepelde het zo naar binnen. Papa zei nog: "Wat doe je nu? We zouden toch tegelijk gaan?" "Ik heb het al op", zei moeder. Kort daarop gleed ze weg in haar slaap. Ze kon nog net haar hand

Ze kon nog net haar hand opsteken om naar ons te zwaaien. En met vader gebeurde enkele ogenblikken later hetzelfde. Hij zwaaide ook nog naar ons. Het was een prachtig afscheid

opsteken om naar ons te zwaaien. En met vader gebeurde enkele ogenblikken later hetzelfde. Hij zwaaide ook nog naar ons. Het was een prachtig afscheid."

Gruwel

De vier broers Rypke (59), Gerrit (57), Ids (52) en Albert (49) Postma vinden het "fantastisch" dat hun ouders "ons dit zo hebben gegeven. Wij hebben het afscheid al gehad voor hun overlijden".

David en Willemke Postma, oorspronkelijk afkomstig uit Friesland, riepen jaren geleden al, dat als ze zouden gaan, ze samen zouden gaan. De gang naar het verzorgingshuis, dat leek hen een gruwel, daar wilden ze absoluut niet heen. "Moeder was er veel eerder aan toe dan vader. Moeder zei al een paar jaar: "Het mag wel afgelopen zijn. Het wordt tijd voor de oven", maar vader is er nog niet aan toe." En bovendien, ze hadden het ook nog goed samen met de kinderen, tien kleinkinderen en twee achterkleinkinderen.

Gebak

"Ze wilden niet in december, want dat is toch een feestmaand en dan zou voor ons de kerst altijd in het teken staan van hun dood. Januari was voor hen toch zo'n maand waarin verder niets gebeurt. Een mooie maand om te sterven. Moeder wilde nog even met de datum schuiven, want het was ook de verjaardag van de al overleden tante Dout. Maar we hebben gezegd: 'Die staat aan de andere kant met gebak op je te wachten.'"

En zo werd Kerstmis een soort viering van het afscheid. De complete familie verzamelde zich bij zoon Gerrit thuis. Ze bekeken oude foto's en haalden herinneringen op. En natuurlijk vloeiden er tranen. Maar er werd ook gelachen. "Je deelt vooral de leuke momenten van het leven. Het was een hoogtepunt."

Stichting De Einder, die op humanistische grondslag steun geeft aan een zelfgekozen levenseinde, schoot te hulp. De Einder gaf raad over hoe David en Willemke het beste konden handelen, en welke formulieren en verklaringen ze moesten invullen.

"Vader heeft het verder allemaal zelf gedaan. Hij was een pietje precies en heeft heel nauwgezet via internet alles uitgezocht en geregeld. Hij heeft zelf de medicijnen besteld, zelf de verklaringen opgesteld, maar ook zelf alle abonnementen en dergelijke opgezegd. Je moet jezelf redden, was zijn motto. En dat heeft hij gedaan. Hij had er ook wel plezier in. Als er dan post kwam schreef hij "overleden" op de envelop en stuurde die terug. Moeder zei: "Vader regelt alles, ik ga gewoon mee."

Dansen

"Op de bewuste zaterdagmorgen waren we er allemaal. Mama hield van accordeonmuziek en dansen. We hebben een muzikje opgezet en we hebben nog even gedanst. "Dansend het leven uit. Wat is dit toch mooi," zei ze

nog. Ze waren beiden in pyjama. "We hoeven ons vandaag niet meer mooi te maken." Moeder had haar haar met een elastiekje bij elkaar gedaan. Maar dat vond vader toch niet goed. "Wim je moet wel een haarclip in doen." Dat tekende hen."

Justitie

Na het daadwerkelijk overlijden belden de broers de huisartsenpost. De arts die verscheen kon niet anders dan een niet-natuurlijke dood vaststellen. Daarop begon het proces met politie en justitie te lopen.

"Maar de zaak was zo duidelijk. Vader had overal rekening mee gehouden. Ook om ons juridische gevolgen te besparen".

David en Willemke zijn zaterdag in Meppel gecremeerd. In de advertentie staat een gedichtje van David, in het Fries. "We verlaten tevreden dit aardse bestaan, het is onze tijd, wij gaan."